

Pollágh Péter

Mindenki legyen jó

Szuperszép vagy: mint a gyűrű,
nincsen neked véged. Felettesem
vagy, én meg most épp bocsánatos,
mint egy bűn vagy elballagó álom.
Kisasszony-kosztont tartalak, ígérem,
tányérsapkában, csíkos váll-lapban
jelentek neked, de csak, ha elhiszed.

Este van, alusznak már az ember-haramiák.
33 is elmúltam, esteledik bennem a harag.
A könyveket szeretem, ők még gerincesek.
Bolondjuk vagyok. Várok egy hosszú vizslátot,
hogy egyszer ellapozzanak, elengedjenek,
s csillagok fehér mesze öntse le testemet.

Aztán legyen reggel, keljek ki, mint a virág.
Hozzak komolytalan, apró, szép teát, el-
törhetetlent, mellé kristályos gyereksziclát,
mokkaformát. Csészealjok kelljenek hozzá,
és játéktavak, csúszdaszerű kanalak, jó tők.

Ugorjak fejest a reggel völgyébe.
Nem vagy valós: súgjam a füledbe.
Képzelt személy vagy, való nekem.
Fújjon a szél. Mindenki legyen jó:
hangosan ennyit mondjak, tölgyfás
hangon, mással ne gondoljak.

Gyanakvó kék

Végre örök kimenőt kapott.
Nyugdíjba ment a régi tiszt.
Ír vér festette fehér pofával,
ünneplőben tette le a fegyvert:
szakszerűen csatolta le,
ahogy egy szíjat is kell.
Aztán mint vinyettát, tette rám
a nevét Pollágh százados:
vigyem én a néma H-t.
Vörös név fehér végét:
volt már soké, és sokért
nem adnám, mint egy Marlborót,
egy metonímiát.
Ilyen ékszert még nem hordtam,
nem vagyok katonaviselt.
Olyan a H, mint egy csat,
simán látom benne a szemem,
gyanakvó kék, nem akarja
már a másét, tiszta apám.